

ország miniszterelnöke, aki csupa előzenység idegen honfitársainak buja-gondjai iránt; aki akár a hajdudorogi püspökség ügyében, akár a naszói ösztöndíjalapok dolgában elmegy a méltányosság legmeszebb eső határáig; ám aki az állami szempontok tilalomfáját erős kézzel fölállítja s azon túl menni senkit sem enged.

A horvát kérdésben is a nyugodt erőnek, a nemzet vitális érdekeit szem előtt nem tévesztő, okos és jóindulatu magyar politikának volt Lukács László a szószólója. Kilátásba helyezte, hogy amit a Héderváry-kormány, a jogos és méltányos horvát kívánságok teljesítése tekintetében s ezáltal az unionista tábor hadállásainak megerősítésére kilátásba helyezett, mindazokat ő is állja és minél hamarabb megvalósítja.

Kik lesznek az új városatyák?

— Izgalmas jelölő-gyűlés. — Az első és második kerület jelöltjei.

Ma este hat órakor az ipartestület tanácsstermében városatyá jelölő-gyűlés volt. A Szegedi Tisztviselő Szövetség, a Lloyd-Társulat, a Szegedi Kereskedők Egyesülete, az Ipartestület, a Városi Párt, a Vasuti Szövetség, a Magántisztviselők Egyesülete és a Kereskedő Ifjak Egyesülete küldötték ki megbizottaikat az előkészítő bizottság jelöltjeinek előterjesztése céljából. Az említett egyesületek képviselőiben a gyűlésen, amely igen népes, élénk, sőt izgalmas volt, a következők jelentek meg: Lövész Antal, Paul Adolf, Abonyi Mihály, Szabó Gyula, Bozsó János, Hoffer Jenő, Homor István, Valihora István, Tömörkény István, Pálffy József, Pillich Gyula, dr. Perjéssy Mihály, Hauser R. Sándor, Tarján Oszkár.

A jelölő-gyűlés elnökévé egyhangulag Homor István főreáliskolai igazgatót, előadó-jává Valihora István és jegyzőjévé Tarján Oszkár választották meg. Ezután az elnök az előadót a jelöltek előterjesztésére kérte föl.

Valihora István beszédében azt fejtegette, hogy egy törvényhatósági bizottsági tag-

ság kisajátítását megtisztelés, jutalom, vagy egyebek címén nem szabad megengedni. Az egyesületek és testületek vezetőiből alakult előkészítő bizottság csakis azt tartotta szem előtt, hogy a törvényhatóságban a legtöbb terhet viselő és számszerint is legnagyobb társadalmi osztályok megfelelő tagokkal legyenek képviselve. Mérlegelte az előkészítő bizottság, hogy az elsőkerületben miként oszlék meg a polgárság foglalkozás és kereseti ág szerint, tekintetbe vette, hogy az elsőkerületben 72—82 százaléka a polgárságnak kereskedő és iparos, míg a második kerületben tulnyomó részben tisztviselő. Ezeknek a figyelembe vételével — ugymond — nem hagyhatták figyelmen kívül Ujszeged kívánságait sem, mint-hogy a városnak ez a része erősen fejlődik. Kipuhatolták az ujszegedi társas egyesületek révén, kiket óhajtanának az ujszegedi polgárok érdekeik képviselésére bevásztani a törvényhatóságba. Az előkészítő bizottság munkájának végül az az eredménye lett, hogy az elsőkerületben a bizottság a polgárság hangulatának megfelelően *Turcsányi Imre dr.-t* és *Vékes Bertalant*, a harmadik kerületben pedig *Pálffy Dánielt* és *Krausz József dr.-t* jelölte városatyának.

Az előadó beszéde után *Perjéssy Mihály dr.* szólalt föl. Teljes mértékben méltányolja azokat a szempontokat, amelyek alapján a jelölések történtek. Az elsőkerületi jelöltekkel kapcsolatban indítványt terjeszt elő. Mivel arról van szó, hogy minden érdekörnek képviselője legyen a törvényhatósági bizottságban és tekintve, hogy az is sullyal bír, hogy olyan embert is jelöljenek, aki állásánál, képességeinél s egyáltalában egyéniségével és érdemeinél fogva arra méltó: az első kerületben városatyá jelöltnék ajánlja még *Nagy Aladár dr. törvényszéki elnököt*. A jelölést a város érdekében valónak tartja, anélkül, hogy közte szorosabb barátság állana fenn.

Pálffy József közbeszól: Nagyon exponált ember, a katolikus kör elnöke!

Perjéssy Mihály dr.: Nem lehet rossz néven venni, hogy ragaszkodik a vallásához és tesz valamit a vallásáért, de hogy más felekezetek ellen cselekedne, erre én nem tudok példát. Valószínűnek tartom, hogy a jelölés az én felszólalásom értelmében fog ugyan megtörténni, amit végtelenül sajnálnék, azonban mint a város egyik polgári azért ajánlanám *Nagy Aladár dr.-t*, mert így a jelölés csakugyan nem lesz egyoldalú.

Valihora István reflektált először *Perjéssy Mihály dr.* szavaira. Az igazság szempontjából — ugymond — nincsen helye ennek a jelölésnek, mert kifejezetten hangsúlyozta, hogy a törvényhatósági bizottsági tagságot tiszteletből nem adományozhatják egyes embereknek. Arra kell törekedni, hogy a törvényhatósági bizottságban mindenkinek hasznát lássa a város közönsége. Véleménye szerint a jogászvilág legkiválóbb alakjaival ugys képviselve van a törvényhatóságban. Városatyák: *Kray István, Hevessy Kálmán, Perjéssy Mihály dr., Rigó Endre, Trayber Vince, Cukor Ignác, Somlyódy István stb.*, körülbelül tizenöten.

Perjéssy Mihály dr.: De ezek mind virilisták. Csak egy van, aki nem virilis jogon városatyá.

Valihora István: Mindegy kérem, csak a jogászvilágot képviselik, míg a kereskedők és iparosok közül, akik a zömét adják az elsőkerületi polgárságnak, csak tizenegy taggal vannak képviselve a törvényhatóságban. A polgárság meggyőződésével és kívánságaival szemben nem lehet a Katolikus Kör különvéleményének helyt adni. A Katolikus Körre vonatkozó ezen dolgokat illeti, abszurdumnak tartja, mert a körnek nincs joga ahhoz, hogy a maga szentséges funkcióján kívül a polgárságra neki nem tetsző, az ő érdekeit alig képviselő embereket oktroálja.

Cserzy Mihály: Azt hiszi, sokkal kedvezőbb dolgot tennének, ha elkerülnék a személyeskedést. Az előadó ur — ugymond — ugybeszél, mint egy ügyész. Lesznek még mások is, akik harmadik embert is ajánlanak és ha feldicsérik, teszik azt azért, hogy azok, akik még nem ismerik a jelöltet, megismerjék. Titkos szavazást kér.

Hoffer Jenő szólalt föl ezután. Azt mondja, véleménye nem azonos az előtte szóló urnak a véleményével, mert szerinte nem helyes a titkos szavazás. Ellenkezőleg az a nézete, hogy az értekezlet tagjai igyekezzenek kapacitálni, felvilágosítani egymást ki-kinek a rátermettségéről, képességeiről. Az eredmény ugys csak majd a szavazásnál mutatkozik meg. Az a helyzet most, hogy három jelölt van kombinációban. Egyik ellen sincs kifogása. Sorra veszi őket, *Turcsányi Imre dr.*, a szegedi társadalomban hatalmas közéleti tevékenységet fejt ki és a legnagyobb elismerésre méltó munkájának az a része is, amely humánus célokat szolgált és szolgál

hagyta a halászegényt. Körülbelül három kilométert végeztek.

— Most, most kezd érdekes lenni, — sutogta Miss Toyo magánkivül.

En szorongva néztem az amerikai. Egyre közelebb jött Shiznohoz, már csaknem elérte.

— Oh, hogy gyűlölöm, hogy gyűlölöm, — mormogta Miss Toyo, lázas szemekkel nézve a versenyzőket. — Nézze, nézze, milyen gunyosan nevet Shiznora!

Ez természetesen csak a leány fantáziája volt, mert nem volt emberi szem, amely abból a távolságból egy gunyos mosolyt megláthatott volna.

Időközben a halászegény megelőzte a küzdőket. Ő elől, Shizno és az amerikai csaknem egymás mellett és közvetlenül mögötte, így indultak neki a verseny utolsó részének.

Fél kilométernyire voltak a céltól, amikor az awaji-i kidült és Shizno egyedül maradt az amerikaival. Az amerikai egész testhosszal vezetett. A verseny megszűnt játék lenni, az ellenfelek küzdöttek.

Hirtelen Shizno alábukott. Ismertük ezt a trükkjét. Nagyon ügyes volt és egy ideig gyorsabban haladt a víz színe alatt, mint fölött.

— Oh! Oh! Most elmerült, — kiáltott föl Miss Toyo izgatottan. — Oh milyen gyönyörű! Milyen ügyes! Most — most megint feljött!

Pompás produkció volt, ugyanmilyre, hogy az idegenek még lelkesebben tapsolták, mit mi. És sikerült is, mert Shizno közvetlen az amerikai orra előtt került a fölszínre. Az amerikai egy pillanatra megrémült, az-

után, mikor meglátta, hogy nem egy cápa volt, föl kacagott.

Shizno megismételte trükkjét. Ujra alábukott és felmerült, azután még egyszer, kétszer, háromszor és ezenmódon sikerült neki jó darabbal megelőzni az ellenfelét. De nem tudta megtartani a távolságot. Az amerikai hatalmas tempóival, szinte megette az előnyt. Elérte a bányámat, mellette volt és már el is hagyta egész testhosszal.

Shizno megint alábukott, behozta az elvesztett előnyt, csak azért, hogy egy pillanatra mulva újból elveszítse. Folyton kénytelen volt alábukni, sohasem látta, hogy ennyiszor tette volna és egyre kevesebb eredményel.

És a cél már csak kétszáz méternyi távolságban volt.

— Oh, oh! — sziszegte Miss Toyo halálapadtan és a szemeiből a leplezetlen örület sugárzott. — Oh, hogy gyűlölöm azt az embert! Tudnám . . . oh, meg tudnám . . .

Shizno megint alámertült. Az amerikai ügyet sem vetett rá, uszott egyenesen a cél felé. Biztosra vette a dolgot.

Tévedett. A következő pillanatban Shizno megint előtte bukott föl a vízből. Örült tapsvihar jutalmazta megint bravurjáért. De az utolsó taps még el sem hangzott, amikor az amerikai már megint elérte a bányámat.

És ebben a pillanatban történt valami. Magam sem tudnám elmondani, hogy mi és azt hiszem senki sem tudná, még maga az amerikai sem. Hirtelen óriási örvénybe került a két uszó és Shizno a következő pillanatban eltűnt a szemeink elől.

Mikor az első rémülettől magunkhoz térünk, láttuk, amint az amerikai ügyet sem

vetve a tőle pár méternyi távolságban lévő célponttól, óriási tempókkal uszik visszafelé.

Örült erőfeszítéssel dolgozott, majd alábukott és egy rémes, vérfagyasztó pillanat mulva fölszínre került. Shiznot fölhozva magával. Egy pillanatnyi késlekedés és a bányám el lett volna veszve.

Leirhatatlan az a zürzavar, ami ezután következett. Nem volt egy lélek sem, akit érdekelt volna, hogy ki nyerte meg a versenyt.

Az amerikai partot ért és Shiznot félig eszméletlenül lefektették a parton. Ebben a percben egy selymes, illatos forgószél repült az amerikai nyakába. Csaknem feldöntötte az óriást.

— En . . . oh . . . en . . . en . . . — zokogott és kacagott Miss Toyo az amerikai mellén.

Nem volt szava, hogy megköszönje a drága életet. Az amerikai természetesen csuromvizes volt, de ezzel Miss Toyo nem törődött.

Végül is az amerikai lefejtette a nyakáról a leány ölelő karjait és odavezette őt Shiznohoz. Időközben ugyanis ráismert, hogy ő volt az, akit a verseny előtt a bányámmal látott.

— No, kis lány, no, — mondta a gyermekarcú óriás jóságosan — nem kell sirni, hiszen már nincs semmi baja. Egy perc mulva elfelejti. Hogy én megmentettem? Ugyan, gyerekség! Csak nem hagyok megfulladni egy ilyen jó fiút, különösen, ha a verseny eldöntetlen? Erről szó sem lehet!